

350
přija žádnuy dar z rjesełowu. To pak rjiby jemu
dotrny wostat, da jemu tje swěcće do zaka;
jeho pilnowć wulcy khwalo wotpušći jeho.

W tej samej my pak bydleše tež s jedym bohаты
a skupy a htupy bur, z mjenom Cipan. Hdyž
bě to zhorit, rjekny: „Nětk, chcu tež ja našemu
knyzej najwjětře celo dawjeć, hdyž za tajku hulje-
nu pěpu teko dawa, kelko budže dha za tajke
rjane celo dać?“

Tak při sebi myslu a na te rjane pjenjezy, kotrež
za swoje celo dōtarije, so rjeselejo rjedžeše swoje
celo ke knyzej a prošeše jeho, zo by jemu tola tu
čeciwnu lubow wopokazat a tute kraune celo
přijat.

Knyz spozna, zo so wo lubow rjejedna ale
wabrakowaci. Tohodla rjekny Cipanej: „Ja twój
celo trebać rjenowju.“ Tola bur jeho bole a bole
prowěše, zo so knyž zaneje živeje rady rjebě a
skónčije rjekny rjendryje: „Hdyž myje tak jara
muzijěš, chcu tež twój dar přijmać. A dokelž“